

Beteckning: _____

Institutionen för pedagogik, didaktik och psykologi

**- Inget rop på hjälp!
en narrativstudie om självdestruktivt beteende**

*Steffi Geisler
Juni 2009*

Examensarbete C- nivå 30 hp
Pedagogik

**Hälsopedagogiska programmet, Pedagogik C
Peter Gill. Johan Liljestrand**

Abstrakt

Geisler, S. (2009). *–Inget rop på hjälp! En narrativ studie om självdestruktivt beteende P-institutionen.*

Denna studie handlar om självskadebeteende. Syftet med undersökningen var att få reda på vilka yttre faktorer som påverkade tre unga tjejer att börja skada sig själva. Forskningen på området anser att personer börjar skada sig själva på grund av sexuella övergrepp i ung ålder, men det framgår tydligt i resultatet att sexuella övergrepp i detta fall inte påverkade tjejerna i studien. Till grund för tjejernas destruktiva beteende ligger traumatiska händelser i deras uppväxt både i lågstadieålder samt högstadieålder.

Metoden som användes i studien var semistrukturerade intervjuer eftersom intervjuaren då kan rikta sin fulla uppmärksamhet mot respondenten.

Resultatet är utformat på ett narrativt sätt vilket gjorde att resultatet kunde presenteras i berättelseform. I resultatet framkom vilka yttre påverkansfaktorer som påverkade tjejerna att börja skada sig, som till exempel föräldrars skilsmässa, eller plötslig död i deras nära omgivning.

Nyckelord: Självskadebeteende, självdestruktivt beteende, yttre påverkansfaktorer, narrativstudie

Key-words: Non-suicidal self-injury, self-destructive behavior, self mutilation, narrative research

Innehållsförteckning

1. INLEDNING	3
2. SYFTE OCH FRÅGESTÄLLNING	4
3. BAKGRUND	5
3.1 DEFINITION	5
3.2 SJÄLVDESTRUKTIVT BETEENDE - NSSI	5
3.2.1 Ålder, kön och vem	5
3.3 YTTRE PÅVERKANSAKTORER	6
3.3.1 Sexuella övergrepp	6
3.3.2 Trauma	7
3.4 NARRATIVT FORSKNINGSFÄLT	7
4. METOD	9
4.1 METODVAL	9
4.2 URVAL	9
4.3 ETIK	9
5. RESULTAT	11
SONJA: PAPPAN SOM FÖRSVANN.	11
ISABELLA: EN FÖRSTÖRANDE VÄNSKAP.	15
JULIA: SKOTTET SOM ÄNDRADE ALLT.	19
6. ANALYS	22
6.1 LIKHETER MELLAN BERÄTTELSENA	22
6.2 SKILLNADER MELLAN BERÄTTELSENA.....	23
7. DISKUSSION	24
7.1 METODDISKUSSION	24
7.2 RESULTAT DISKUSSION	24
7.3 FÖRSLAG TILL FORTSATT FORSKNING	25
8. REFERENSER	26
INTERNET KÄLLOR	26
VETENSKAPLIGA ARTIKLAR	26
LITTERATUR	27

1. Inledning

Denna studie handlar om tjejer som har eller har haft ett självdestruktivt beteende. De personer som börjar skada sig börjar när de är mellan 13-20 år (Prinstein, M-J 2008). Däremot är frågan vad som påverkat dem att börja skada sig själv? Självdestruktivitet är ett känsligt ämne att prata om och det är sällan det går att peka ut en person som har ett skadebeteende, men i dagens samhälle ökar antalet ungdomar som på något sätt skadar sig själva. Därför är denna studie viktig på grund av att allt fler tjejer och killar skadar sig själva, men förståelsen för vad som påverkar dem är liten. Det finns heller inte mycket underlag från forskning om vad som påverkar en person att börja skada sig. Därför riktar sig den här studien inte mot vilka behandlingsätt som är mest effektiva, utan vad som påverkar en person att börja skada sig själv.

BRIS – Barnens Rätt I Samhället för årligen statistik över hur många barn och ungdomar som ringer in och vad de vill prata med personalen om. Ses det enbart till statistiken så går det att urskilja en markant skillnad mellan början av 2000-talet då antalet unga tjejer som ringt in till BRIS och som uppgett att de på något sätt skadar sig själva var cirka 350 stycken. År 2008 har siffran stigit till cirka 1000 unga tjejer som på något sätt skadat sig själva (www.bris.se).

Har en person utvecklat ett självskadebeteende behöver det inte betyda att personen i fråga vill begå självmord utan det kan vara ett sätt att hantera ångest, stress eller andra situationer som är svåra att bearbeta själv. Därav används inom forskning begreppet Non-Suicidal Self-Injury (NSSI) för att tydliggöra skillnaden mellan ett självskadebeteende och självmordsbenägenhet. Problemet har börjat uppmärksammas allt mer både i media och i regeringen. 2002 fick socialstyrelsen i uppdrag från regeringen att försöka fördjupa förståelsen för unga tjejer med självskadebeteende. De skulle kartlägga problemets omfattning och hur de tidigt skulle kunna upptäcka en person som är i farozonen för att skapa ett självskadebeteende.

Resultatet lades fram för regeringen 2004 i form av ett sammandrag vid namn *Vad vet vi om flickor som skär sig själva* resultatet visade på kunskapsluckor inom ämnet och att det inte fanns tillräckligt med vetenskapligt material för hur det skulle gå att upptäcka, förebygga, och behandla problemet.

2. Syfte och frågeställningar

Här kommer studiens syfte samt frågeställning presenteras.

Syftet med undersökningen är att ta reda på vilka yttre påverkansfaktorer som ligger till grund varför tre tjejer började skada sig själva, samt i vilken ålder de skadade sig för första gången.

Frågeställningarna är följande:

- När började de skada sig?
- Varför började de skada sig?

3. Bakgrund

I detta kapitel behandlas bakgrundsfakta om vad självdestruktivt beteende är, vilka som kan tänkas börja skada sig samt vad som påverkar en person att börja skära. Här beskrivs även vad en narrativstudie är.

I studien kommer ord som självdestruktivt beteende och självskadebeteende användas omväxlande men med samma betydelse.

3.1 Definition

Självskadebeteende definieras som en upprepad, självtillfogad kroppsskada som bevisligen inte medför livsfara (Socialstyrelsen 2004).

3.2 Självdestruktivt beteende - NSSI

Inom forskning används termen NSSI (Non-Suicidal Self-Injury). Det innebär att man skadar kroppsvävnad medvetet som ett sätt att lindra negativa känslor om så bara för en kortare stund. E-D Klonsky, J-J Muehlenkamp (2007) har kommit fram i sin rapport att det även används som ett sätt att uttrycka ilska eller för att straffa sig själv. Enligt Klonsky et. al (2007) har självdestruktivt beteende en förvirrande effekt på människor som är utomstående, eftersom människan försöker undvika att skada sig själv med diverse hjälpmedel som till exempel hjälm, raklödder och varningsskyltar.

3.2.1 Ålder, kön och vem

NSSI förekommer främst bland människor mellan 13-20 år, enligt Klonsky et. al (2007) är den vanligaste ålder att börja med självskadebeteende 13-14 år, men det finns även forskning som bevisar förekomsten bland barn så unga som 6 år vilket styrks av M-K Nock, R Teper, M Hollanders rapport från (2007). Könsfördelningen bland personer med självskadebeteende menar Klonsky et al (2007) är vanligast bland tjejer/kvinnor. Forskarna har dock även börjat se en ökning av NSSI bland killar/män, det som skiljer könen åt är sätten att tillfoga skada på sig själv Klonsky et. Al (2007). Graff et. al (1967) har i sin artikel *the Syndrome of the Wrist Cutter* skrivit om den typiska skäraren.

The cutter is an attractive, intelligent, unmarried young woman, who is either promiscuous or overly afraid of sex, easily addicted, and unable to relate successfully to others. She is an older one in a group of siblings with a cold, domineering mother and a withdrawn, passive, hypercritical father. She slashes her wrists indiscriminately and repeatedly at the slightest provocation, but she does not commit suicide. She feels relief with the commission of her act. (s.38)

Citatet ifråga är gammalt och generaliserad, men forskare idag använder sig fortfarande av det. Forskare har däremot kompletterat med ny information som till exempel att många som skadar sig har gått igenom svåra separationer och övergivanden, fysisk misshandel hemma och sexuella övergrepp under uppväxten (Wallroth, 2002).

Då den vanligaste åldern för självskadebeteende är 13-14 år, precis när tonårsperioden börja, så spelar depressioner en viktig roll när det kommer till skadebeteende då depression hänger ihop med skadebeteende. Det är vanligt att tonåringar klassas som deprimerade men det behöver inte betyda att de lider av depression. Det är svårt att hos en tonåring se ifall det är en verklig depression eller bara en fas som de går igenom. Många tonåringar kan visa symptom för en depression utan att det behöver vara det. Det räcker till exempel inte med att humöret och stämningläget förändras. Är det en riktig depression så uppstår det brister att kunna koncentrera sig och få klarhet i sina tankar. Tankarna fastnar i negativa mönster och tonåringen kan inte se de saker som fortfarande är bra i sitt liv. De har heller ingen kraft och ork, de lider av sömstörningar och de tappar matlusten. Det är dessa symptom som spelar in ifall en person i tonåren är deprimerad. Ses det enbart till dessa symptom så beräknas det att var tjugonde tonåring eller en i varje klass har en depression (Olsson, G. 2004).

3.3 Yttre påverkansfaktorer

Forskarna har under en längre tid bara kunnat beskriva rent teoretiskt varför en person börjar med ett självskadebeteende fram tills för bara ett par år sedan eftersom det inte fanns tillräckligt med forsknings material. På senare tid har dock uppmärksamheten kring personer som skadar sig själva ökat vilket har bidragit till mer forskning.

3.3.1 Sexuella övergrepp

Vissa forskare drar automatiskt slutsatsen att flera av personerna som skadar sig själva har erfaren misshandel eller sexuella övergrepp i ung ålder (Klonsky et. al 2007). Cavanaugh (2002) menar på att personer som skadar sig själva gör det som en manifestation för sexuella övergrepp.

1913 utkom en fallstudie av L. E Emerson där han skrev om en kvinna som skadade sig själv genom att skära sig. Han kom fram till att hennes skadebeteende var direkt kopplat till att hon blev sexuellt utnyttjad i barndomen. Däremot gjordes en senare studie där resultatet menade att påverkan från sexuella övergrepp var anspråkslös, och kunde vara en riskfaktor för att börja skada sig men det behövde inte bero på det, eftersom alla personer som varit med om ett

övergrepp inte skadade sig själva och alla de som skadar sig själva inte har varit med om ett övergrepp (Klonsky et. al 2007).

3.3.2 Trauma

Enligt Wallroth (2002) definieras trauma som sviter efter en händelse som är så ofattbar att den inte är möjlig att härbärgera psykiskt. Det blir för mycket för psyket eftersom händelsen inte går att uppfatta. Det kan vara flera händelser i barndomen som till exempel fysisk och psykisk misshandel, sexuella övergrepp, förluster, övergivanden, kirurgiska ingrepp, krig etc. Många tjejer som skadar sig själva utsätter sig gång på gång för nya trauman då skadorna borrar in sig djupare i deras personlighet. Freud (1920) anser att traumat går hand i hand med upprepningstvånget, vilket består av bortträngda impulser från situationer som har varit traumatiska och som repetitivt försöker bearbeta traumat för att finna en lösning av det som inte är löst än. Ångesten som kommer från den skrämmande händelsen är upprepningstvångets drivande kraft.

Personer som har upplevt ett trauma kan bearbeta detta på olika sätt, en händelse som för en person kan uppfattas som traumatisk kan för en annan person vara lättare att hantera och bearbeta, detta beror även mycket på personen bakgrund, historia och uppväxt.

3.4 Narrativt forskningsfält

För att hantera erfarenheter och för att behålla minnen så spelar livsberättelser en stor roll, med hjälp av dem kan en person förstå vikten av de händelser som utspelas under livets gång (Skott, C 2004). Berättelser finns i flera olika variationer så som i sagor eller historier, men även i form av livsberättelser. Inom narrativ forskning finns det olika definitioner av berättelse som begrepp, forskarna har använt sig av den litteraturvetenskapliga teoribildningen som i första hand utgår från den påhittade berättelsen till exempel romaner som det bästa föredömet för vad en berättelse är (Hydén L-C 2007). Linde (1993) menar på att om en berättelse ska klassas som livsberättelse så måste den uppfylla två kriterier, *Berättelsen måste ha någon form av utvärderande poäng relaterat till berättaren. Berättelsens huvudpoäng innebär en förståelse av världen utifrån berättarens horisont, berättelsen innehåller därigenom någon form av föreställning om vad det är för person det här handlar om, helt enkelt den personens moraliska grundvärderingar* (Skott, C 2004 s.15)

Detta innebär att få en ökad förståelse om personens levnadsätt samt varför ett visst beteende uppstår. Meningen med berättelsen är att ge berättaren en större insikt av hur världen ser ut utifrån dennes perspektiv, och genom berättelsen lära känna personen bakom orden.

Det andra kriteriet är,

Den måste innehålla något att rapportera, något utöver det vanliga, en utvärdering utifrån berättarens värderingar (Skott, C 2004 s.15).

Detta innebär att det ska finnas något mer i berättelsen än bara det vardagliga, inte bara det som inträffar varje dag, det bör komma fram någon viktig poäng som gör att just den dagen är viktigt eller händelsen är viktig (Skott, C 2004).

4. Metod

I detta kapitel kommer det förklaras på vilket tillvägagångssätt som studien har genomförts, men även hur respondenterna valts ut och vilka etiska aspekter som finns i studien.

4.1 Metodval

Metoden som användes för att nå resultatet var semistrukturerad intervju, då intervjufrågorna inte behöver besvaras i en viss ordning. Intervjuaren kan även avgöra ifall en fråga är besvarad eller ej, och kan i så fall välja att inte ställa en fråga som precis har blivit besvarad. Intervjuaren kan även på så sätt rikta sin fulla uppmärksamhet mot respondenten (Denscombe, M 2000).

Respondenterna är den viktigaste länken i undersökningen därav riktades all uppmärksamhet på respondenten, vilket enligt Trost (2005) är viktigt eftersom intervjuarens svar kan finnas hos respondenten. Intervjuerna spelades in på band då intervjuaren inte behövde sitta och anteckna under intervjutillfällena, vilket gjordes av respekt för respondenterna eftersom intervjuaren kunde ge dem sin fulla uppmärksamhet. Intervjufrågorna utformades väldigt konkret och bestod sammanlagt av 6 korta frågor (se Bilaga 1).

4.2 Deltagare

Respondenterna i studien var tre tjejer och de tillfrågades på grund av att de tidigare har haft ett självdestruktivt beteende. Deltagarna blev kontaktade av intervjuaren per telefon för att se om det fanns intresse för att delta i en intervju om självskadebeteende. När respondenterna godkände deltagandet så fördes det vidare samtal via telefon och mail.

På grund av att respondenterna är i ett utsatt läge så går det inte att informera hur intervjuaren har kommit i kontakt med dem, detta för att skydda respondenterna så mycket som möjligt.

4.3 Etik

Innan intervjuerna så kontaktades respondenterna via telefon för ett personligt samtal där intervjuaren förklarade att det var frivilligt att delta och att respondenterna kommer förbli anonyma och när som helst kunde avbryta deltagandet i studien. De fick även information om vilken roll som respondenterna kom att ha i studien helt enligt vetenskapsrådets samtyckeskrav och informationskrav (www.vr.se).

Respondenterna i studien går under andra namn, men även orter och personer i intervjuerna är ändrade för att det inte ska kunna bli utpekande och missvisande (Trost 2005).

Intervjudeltagarna fick även bestämma själva om de ville att intervjun skulle spelas in på band eller inte. De band som användes under intervjuerna förvarades så att personer utifrån inte kunnat komma i kontakt med dem. Genom att orter och namn är ändrade samt att banden förvarades oåtkomliga för utomstående fylldes konfidentialitetskravet från vetenskapsrådet (www.vr.se).

5. Resultat

Detta avsnitt behandlar intervjuerna från de tre tjejerna där de berättar vad som påverkade dem att börja skada sig. Resultatet är skrivet ur ett narrativt perspektiv vilket innebär att det är en berättande stil, citaten i texten är ordagranna från intervjuerna och de har inte blivit omarbetade. Namn på personer och orter är fingerade för att ge största möjlig skydd för respondenterna.

Sonja: Pappan som försvann.

Sonja är en ung tjej i 18 års ålder. Hon är uppvuxen med sin mamma och sin styvpappa. Hon går 2:a året på gymnasiet och trivs väldigt bra, hennes mål är att jobba inom vården. Hennes föräldrar skiljde sig när hon var 1 år och efter det bodde de hos hennes morfar ett tag tills de flyttade ut på landet. Senare träffade hennes mamma hennes nuvarande styvpappa och de flyttade tillsammans till ett hus i K. Där bodde hon sedan fram tills hon var 18 år och sedan flyttade hon ihop med sin sambo.

Det är flera olika faktorer som är viktiga för att förstå varför Sonja började skada sig.

Det hela började redan vid skilsmässan mellan hennes föräldrar när hon var 1 år, skälet till att hennes föräldrar skildes var att Sonjas pappa misshandlade hennes mamma grovt, detta fick Sonja själv erfara när hennes pappa använde våld mot Sonjas äldre syster, vilket gjorde att Sonjas syster inte ville ha någon kontakt med deras pappa längre, Sonja själv ville inte heller vara hos sin pappa, men hennes mamma tvingade henne:

Jag ville inte heller åka till pappa då, men mamma tvinga mig för att han inte hade gjort mig någonting, så jag fick fortfarande åka varannan helg.

Efter det så kände Sonja att hon fick mycket bättre kontakt med sin pappa. När Sonja var 12 år så fick hon dåliga nyheter efter att hon kom hem från en semester med sin familj och hennes styvpappas föräldrar, hennes pappa hade blivit svårt sjuk i cancer, och i och med att de hade byggt en så bra kontakt med varandra så tog det väldigt hårt på Sonja. Efter det så kunde inte Sonja träffa sin pappa lika ofta eftersom han var på flera behandlingar, och hon själv blev tillsammans med en kille ”Köök”.

Under tiden som hennes pappa var sjuk såg Sonja honom fortfarande som en förstående förälder som skulle göra allt för att hon skulle få det bra, samtidigt som hon själv inte ville vara till besvär för honom eftersom hon förstod hur svårt sjuk han var. Året efter att diagnosen hade ställts för Sonja och hennes familj på en utrikessemester och när de sedan kom hem steg oron hos Sonja att hennes pappa kanske hade dött under tiden som de var utomlands. Hon

försökte få kontakt med sin pappa genom mobiltelefonen och hennes faster ringde upp och ville prata med hennes mamma, läkarna trodde att hennes pappa hade drygt ett halvt år kvar att leva vid det laget, Sonjas faster trodde det handlade om två månader, när hon då kom hem från semestern så visade det sig att han bara hade dagar/timmar kvar att leva.

Sonja ville åka och hälsa på, men hennes mamma ville inte:

Mamma ville inte åka dit för att hon ville ha det här minnet av honom när han skojade och kunde stå och så.

Men Sonja fick träffa sin pappa en gång till med hjälp av hennes pappas bästa kompis flickvän, så här beskriver Sonja händelsen:

Så vi åkte upp på hennes lunch och då kunde han inte röra på sig, se och höra var det enda han kunde. Han rörde inte blicken på en timme.

Först vågade jag inte gå in, han hade gått ner 70 kg, han vägde 140 och sen 70 när han gick bort och då var han bara skin och ben, han hade varit rätt stor och sen var han helt borta, de fanns nästan ingenting kvar, och då gick jag in till hallen först och sen gick jag till dörröppningen till rummet sen gick jag och satte mig jämte honom i sängen så här och Mia satt på en stol och pratade om hur de gick med deras nya hus, pratade på som vanligt fast han inte kunde svara sen fick jag en bok av dem som han hade fått när han fyllde 40 år. De var bilder från honom när han var jätte liten för att visa att tiden har gått fort och då fick jag de för att ha ett minne kvar, alla visste ju att det inte dröjde länge innan han skulle gå bort sen åkte vi tillbaka till VO.

När Sonja och hennes mamma kom hem så dröjde det inte många timmar innan samtalet om att Sonjas och hennes systers pappa hade gått bort kom. Vid det laget var Sonja 13 år. Sonjas mamma gjorde då ett val att de skulle åka ut till huset där Sonjas pappa hade dött eftersom han valde att dö i hemmet, Sonja berättar om upplevelsen på följande sätt:

När vi kom dit så höll de på att tvätta honom och sen hade de inte fått ner ögonen eftersom han fortfarande var varm, så han hade spärrat upp dem och sen var han gul och det luktade illa och han gapade typ som att han inte hade dött fint för att asså han var spänd kändes de som men ändå inte för han fick morfin var tionde minut eller så.

Han hade inte druckit på en vecka och inte ätit på två veckor, det sista farmor fick i honom var en halv banan. Så de var därför han rasade så mycket i vikt. Och sen när de tvättade honom så tvättade de över delen och när de kom över lungorna och där magen skulle vara där gick det bara rakt ner, de va ingenting kvar, så fick vi gå ut när de skulle ta nederdelen.

Sen fick vi gå in och då stod alla på vänster sida av sängen och då stod jag och två sköterskor, som stod och höll om mig på andra sidan så hade vi tänt ett ljus och så var de en bild på mig jämte, de var fridfullt.

Efter att systrarnas pappa hade gått bort så kände de att deras styvpappa försökte ta över deras riktiga pappas plats, vilket ledde till bråk i mängder, särskilt mellan styvpappan och systemen. Under denna period i hennes liv var Sonja tillsammans med Köök och efter en fest så hade de oskyddat sex vilket ledde till att Sonja blev gravid, vilket hon upptäckte i åttonde veckan. Hennes mamma blev rasande och ville inte att Sonja skulle umgås med Köök längre, men Sonja själv kände att det var den enda personen hon kunde prata med och som förstod henne, Sonja ville inte behålla barnet eftersom hon fortfarande var ett barn själv, så hon valde att göra abort, Sonja berättar om ingreppet på följande sätt:

Jag fick ligga ner i två timmar, jag fick inte ens sätta mig och dricka vatten för mamma för då kunde pillrena åka ut sen efter två timmar fick jag upp och gå, jag kom upp ur sängen sen kom jag inte längre för det gjorde så djävla ont så jag låg i två timmar och snurrade mig i sängen för jag ville inte ha en spruta eftersom jag är livrädd för sprutor, de var bedövning då men jag ville inte ta det. Så fick jag en tablett efter en och en halv timme och då kände jag bara hur fostret dog i magen, allting bara slutade värka och då var jag ju så jävla utmattad efter legat där och haft smärta i en och en halv timme så jag somnade. När jag vaknade igen så skulle jag på toa och då känner jag bara hur allting åkte ur mig. En sköterska följde med mig på toaletten och tog blöjan som jag hade eftersom det blöder så mycket och så kollar hon på fostret och sen slängde hon bara Mitt barn i en soptunna på toan, de var jobbigt, att hon slängde ett foster så för mig de e ju ändå mitt hon behövde ju inte slänga det mitt framför mig.

Dessa delar har tagit hårt på Sonja, efter att hennes pappa dog började hon skära sig, hon själv beskriver det

jag började skära mig och sånt, varje gång jag mådde dåligt så gjorde jag det. När man är så här att man inte vet vad man ska ta sig till det känns som en inre panik som inte kommer ut, då skar jag mig så lugnade de ner så mycket att jag kunde slappna av för de gjorde inte ont inuti längre utan till exempel på handen.

Sonja sökte aldrig hjälp utan det var utomstående, som lärare och skolsystemen som upptäckte att hon skadade sig. De försökte hjälpa henne genom samtal, men för att Sonja skulle få förtroende för en annan människa så ville hon lära känna denne så mycket som möjligt:

Om jag ska kunna dela med mig fakta från mitt liv till någon så vill jag veta lite om dem, för jag kan inte prata med en främmande människa om allting, sen började jag skolka lite och sånt här och då fick jag gå till ungdomsmottagningen och prata med en kurator där, för jag hade bråkat med kuratorn i skolan så då fick jag gå dit en gång i veckan, men varje vecka kände jag inte för att gå dit för att jag mådde bra men då kom jag tillbaka till skolan och fick en utskällning för jag inte hade varit hos kuratorn då mådde jag dåligt för det.

Det som påverkade Sonja att börja skära sig slutade inte med att hennes pappa dog och att hon gjorde en abort, ett år efter det att hennes pappa hade dött så dog även hennes morfar. Detta gjorde att hennes depression förstärktes ytterligare. Sonja blev tillsammans med en annan kille och Nusse försökte få Sonja att sluta skada sig genom omvänd psykologi, *Han sa skär du sig så skär jag mig också och då gjorde han de en gång sen gjorde inte jag de mer under vårt förhållande för jag vill inte att andra ska skada sig bara för att jag gjorde de.*

Förhållandet mellan Nusse och Sonja var inte det bästa förhållandet rent psykiskt, genom att Nusse inte heller mådde bra psykiskt så drog han även ner Sonja och förhållandet tog slut. Sonja har nu slutat skada sig och lever tillsammans med sin förlovade Kjelle och mår riktigt bra både fysiskt och psykiskt, det enda som finns kvar är minnen och ärren från förr.

Isabella: En förstörande vänskap.

Isabella är 22 år och bor i ett samhälle i södra Sverige, hon jobbar på ett medelstort företag sedan ett par år tillbaka. När Isabella precis fyllt 1 år så flyttade hennes familj, mamma, pappa, storebror, storasyster och hon från Stockholm till ett samhälle i södra Sverige.

Föräldrarna började jobba och efter ett tag så startade hennes pappa eget företag, vilket senare gick i konkurs.

Isabella ser sin uppväxt som väldigt bra, de hade det inte dåligt ställt men de hade heller inte överflöd av pengar. Isabellas pappa var sällan hemma när hon växte upp och hon anser själv att hon inte tog någon större skada av att inte kunnat umgås med sin pappa när hon var liten. Det som Isabella tror har påverkat henne mest när hon växte upp och som var en orsak till att hon började skada sig var hennes äldre syster. Isabella själv beskriver hennes relation till sin syster på följande sätt

min syster, hon är en fet lögnare, enligt henne, och de tror jag är det som jag har problem med idag som jag hela tiden tänker på, det är att hon går runt och säger att jag går i hennes fotspår, hon har ju haft anorexia, hon har skurit sig och hit och dit, och det kanske hon har jag skiter i vilket och sen så mår hon ju så dåligt och hon är ju deprimerad och hitan och ditan. Men enligt henne så är det hon som har tagit hand om mig under min uppväxt, så hon är mamman då. Men det är bara det att jag har minnen från att Danne min bror hämtade mig på sin moppe och mamma hämtade mig i sin vita Volvo osv. Men enligt henne så har de aldrig hänt det är bara hon som har gjort det. Och jag är den jag är på grund av henne för hon har tagit hand om mig, hon var tillsammans med en kille när jag var liten och hon offrade sin fritid med honom för att ta med mig till typ Köpingen och såna här grejer, åka och bada och det ena med det andra. Så de kan jag störa mig på för jag vet att det inte är sant. Sen är det så att hela min familj ser henne som ett misslyckande eller så för att hon är så pass deprimerad utan anledning för att alla vet att det hon säger inte är sant för att alla är vittnen. Och så känns de så djävla förnedrande när hon säger att jag går i hennes fotspår för de blir som att jag också är ett misslyckande då brister det för mig.

Isabellas relation till sin storasyster är bara en lite del till vad som ligger till grund för att hon började skada sig. När Isabella var 12 år så skilde sig hennes föräldrar det var även i den åldern som Isabella började skada sig, hon själv anser att det inte har påverkat henne till att börja skada sig, men menar att det har påverkat henne men inte negativt. I och med skilsmässan så fick Isabella själv bestämma med vilken förälder hon skulle bo, hennes första tanke var att bo med pappan eftersom hon själv såg honom som den snälla föräldern, men

hennes mamma tyckte att det kanske var bättre för Isabella att bo med henne då hon kunde förstå Isabella bättre än pappa. Isabella höll med sin mamma och de flyttade ihop, det resulterade i att Isabella snart flyttade tillbaka till sin pappa

Jag och min mamma går inte ihop när vi bor ihop.

Efter skilsmässan så flyttade Isabella fram och tillbaka mellan föräldrarna, fick hon inte igenom större saker hos sin pappa flyttade hon till sin mamma vilket resulterade i att bråk över små saker hos mamman gjorde att hon flyttade tillbaka till pappan. Hon har även bott själv ett tag i en lägenhet när hon var 15 år då hon inte ville vara själv hos sin pappa som bodde ute i skogen. Isabella bodde även ute i en liten by med två kompisar, den tiden beskriver hon som den jobbigaste i sitt liv:

Sen så har jag bott tillsammans med en tjej kompis och hennes kille vilket var bland den jobbigaste perioden i mitt liv, för att det var dricka varje helg och i och med att jag drack så mådde jag dåligt och då skärde jag mig, hela tiden konstant, och de kompisarna var kanske inte de bästa kompisarna heller. De e bra på det ytliga, festa lite och ta en fika inte umgås med och liksom vara lite djupare med för jag tror inte att de vet vad det är eller så, Sannas största problem är när hon bryter en nagel, hennes kille Danne däremot är underbar han hjälpte mig faktiskt ganska mycket fast han var ju mer den hårda typen typ "nu lägger du av", tar tag i mig och då blir jag ju ännu mer frustrerad jag blir ju aggressiv och då blir han mer förbannad så vi var inte bra ihop heller.

Personen som introducerade Isabella till självska debeteende var hennes äldre kompis Timothy, som själv inte mådde bra, hon beskriver sin första gång på följande sätt:

Jag mådde väldigt dåligt men jag visste inte varför, och jag visste nog inte att jag mådde dåligt heller, däremot umgicks jag med Timothy, och han spelar djävligt stor roll, det var han som introducerade mig att dricka lite på helgen och de gjorde jag, jag drack lite om man jämför vad jag har druckit annars. Jag vet en gång så satt vi vid ett runt bord nere i central kapprummet på min högstadieskola, min klass hade lektion och jag satt nere med honom vilket inte var så ovanligt jag var nästan aldrig på lektionerna eller jag var det men inte närvarande mentalt, åttan - nian var jag inte där alls. Han satt med en tapetkniv som man skär tapeter med, jag vet inte var han hade fått den ifrån och så sitter han och ristar i bordet och grejar sen så lägger han ifrån sig den och då tar jag den, och så skär jag mig i min arm, då va de fortfarande på översidan av armen sen så har man gått över till andra sidan och andra kroppsdelar, och han reagerar inte ens han frågar inte ens vad gör du utan de va

liksom typ aha hon mår också dåligt eller "what ever" och sen så märkte jag fan va skönt de va de gör ont och de e skönt då fortsatte man.

Under Isabellas tid på högstadiet var det väldigt vanligt att spela svensk roulette, vilket bara stärkte Isabellas destruktiva sida, även en av hennes vänner skadade sig en gång efter ett bråk med hennes mamma detta gav Isabella nya idéer. Våren när Isabella gick i åttan så blev hennes mamma svårt sjuk i leukemi, hon hade ca 10 % chans att överleva men Isabella själv säger att hon inte tror att det har påverkat henne att börja skada sig utan att det bara har förstärkt hennes skadebeteende. I samma veva så började Isabella äta väldigt lite eller ingenting alls, hon hade anorexia light:

Jag ville bara inte äta, allting var äckligt jag kunde känna lukten av köttfärssås så kunde jag... Jag spydde aldrig men jag kände bara kväljningar så jag var tvungen att bara gå där ifrån, så jag åt ingenting en macka högst och sen drack jag yalla. Men även de tog stopp asså de va väl nån djävla spärr man hade i huvet jag vet inte vad de va.

Isabella själv summerar de delar som har påverkat henne att börja skada sig på följande sätt: *Jag tror inte men alla tror att det är skilsmässan att min mamma har varit sjuk att min pappa aldrig varit hemma och min syster. Men jag kan inte svart på vitt säga vad det är för jag har inte funderat ut det själv. Visst jag kan hålla med om att det kan spela roll att ens föräldrar skiljer sig och ens morsa blir dödssjuk i leukemi och sånna här grejer men i och med att jag har förstått att jag inte har fattat det än att hon har blivit sjuk så känns det inte som att det har påverkat mig fast det kan ha gjort det undermedvetet det vet jag ju inte heller därför e jag väldigt full i huvudet av tankar för att jag vet inte och det är värsta jag vet att inte veta då får jag panik av det. Men om jag måste säga nånting som jag tror så tror jag det är Timothy, han har faktiskt stor del av det och det var en strävan att vara någon jag inte är för att det var jag hela min skoltid, någon jag inte är och jag vet att det tärde på mig och det kan ha utlöst nån typ av grej som gjorde att jag skadade mig själv på nått sätt, och med att jag försöker vara nån som jag inte är så vill jag ju få ut den andra personen och jag vet ju att jag skärde mig för att få ut det äckliga. Men sen nu på senar tid när man drack och så och skärde sig så var de ju bara för att de blev ett säkert sett att må bra kan man nog säga. För att på nått sätt så mår man bra i några minuter men de minuterna är så värdefulla eller var för mig, och det är de fortfarande de e bara de att jag försöker hitta andra sätt att hitta de minuterna på, så de minuterna man sitter å skär sig själv och ser sitt blod är mer värt än allt kan jag faktiskt säga,*

för jag skiter i allt och alla när jag väl sitter och skär mig för då är det bara jag och mitt blod som gäller.

Sen tror jag också, att visst att jag skärde mig innan jag började gå ner i vikt och innan mamma började blev sjuk och såna här grejer men jag tror att de här grejerna gjorde att jag skärde mig mer och fortsatte för att jag kände ju att jag mådde dåligt på grund av det här. Jag vet att de har skilt sig och jag vet att mamma har varit sjuk men känslomässigt har jag inte känt det eller så jag har ju liksom bevis på de eller så, men jag har inte känt den här smärtan som kommer när ens mamma blir sjuk och har typ 10 % chans att överleva och sen när de säger att cellgifterna inte hjälper så ska man typ rasa ihop och tänka på att hon kommer dö, men jag gjorde inte de.

Isabella slutade skada sig på egen hand, visst fick hon hjälp när hon gick i skolan, hon fick möjligheter att prata med kuratorer som ville hjälpa henne så mycket de kunde, de hörde till och med av sig på helgerna men Isabella kände aldrig att hon ville ha den hjälpen och den uppmärksamheten hon fick, för hon ansåg att de inte skulle kunna hjälpa henne ändå, detta gjorde att hon började jobba mot kuratorerna istället för med dem. Isabella menar att hon skar sig inte för att nå ut med ett ”rop på hjälp” utan för att det hjälpte henne bäst att för bara några minuter må som en normal människa, hon beskriver det själv på följande sätt:

Jag tror att det är många som skär sig som vill ha de här,

– men gud vad gör du, varför gör du så för?

– men jag mår så dålig!

– men gud kan jag hjälpa dig?

– ja jag behöver pengar!

Det känns så, jag gör de för min del, för mig själv sen finns det de som inte gör det utan gör de för uppmärksamhet eller ”rop på hjälp” vilket jag inte gjorde! Men personer som gör det för uppmärksamhet eller rop på hjälp, de drar in oss andra i det också och då blir vi alla under samma tak och de e fel för vi är alla olika. Men det är i alla fall fel att vi hamnar under samma tak för de personerna som hjälper den här tjejen som behöver uppmärksamhet de kan inte hjälpa mig, det finns in en chans i världen att de kan hjälpa mig.

Isabella mår numera bra hon bor tillsammans med sin sambo Jimmy som hon har varit tillsammans med i omkring tio månader, under de tio månaderna har hon skadat sig själv en gång.

Julia: Skottet som ändrade allt.

Julia är en 18 årig tjej som går andra året på gymnasiet, hennes mål är att jobba med barn och ungdomar därför valde hon att gå barn- och fritidsprogrammet.

Julias föräldrar skilde sig när hon var tre år och detta har påverkat henne mycket, hon var väldigt deppig och nere och tjatade ofta på sina föräldrar att de skulle bli tillsammans igen, när hon var omkring 9 år gammal så slutade hon att tjata eftersom hon insåg att det inte hjälpte och att hon inte skulle få som hon ville. När hon var 15 år så inträffade en mycket svår och traumatisk upplevelse i deras familj vilket tog otroligt hårt på Julia.

Jag slutade gå i skolan struntade i det och var bara för mig själv och satt hemma och efter två, tre månader från skolan så började jag gå hos psykolog på barn och ungdomspsykiatrin. Jag gick där i ett år tror jag och började må lite bättre sen när jag slutade gå där försvann allt igen och jag började skära mig. Jag gjorde de i kanske ett halv år- år sen så började jag gå på BUP igen, för mamma upptäckte att jag skärde mig. På BUP då så fick jag en ny psykolog och pratade med henne då och tyckte inte om att gå dit, avbokade mina tider själv och sa till mamma att jag var där och att jag mådde bra och så här för liksom slippa att hon ska må dåligt över mig och ja de tog väl nästan ett och ett halvt år innan jag började gå i skolan ordentligt igen, och verkligen kände att jag måste göra nånting med mig själv för att klara av att gå vidare, jag kan inte bara sitta hemma och trycka ner mig.

När Julia fyllde sjutton så blev hon våldtagen dagen efter sin födelsedag, vilket har tagit otroligt hårt på henne, hon påminns om det varje dag:

Han som gjorde de har ju kompisar här nere, självklart man liksom får ju höra de av dem senast va de väl i fredags, så va de en kille som sa: a du e så jävla dum som gör så här och du förstör hans liv och jag sa bara du har ingenting med de här å göra och du vet liksom inte vad som hände men de e ju som sagt de e ju också sånt, man har ju kompisar som skämtar om de, de e jätte många som går runt och säger a ska jag våldta dig eller går runt och skämtar om sånt och säger saker och man blir ju liksom ja du kan väl tänka dig för innan du säger nått, visst de kanske inte vet men man blir ju ändå säg inte så när jag e med och så men de.

Den utlösande punkten som gjorde att Julia började skada sig själv var det som hände när hon var 15 år. Julias storebror Fabian var och hälsade på en kompis vars föräldrar var bortresta, Fabian och Anton hade druckit en del alkohol och Anton bestämde sig då för att ta sina

föräldrars bil och köra en sväng, de krockade bilen men klarade sig utan skador. Anton hade dock så pass dåligt samvete att han försökte ta sitt liv i hemmet, Fabian lyckades att förhindra detta några gånger men Anton lyckades dock skjuta sig själv i deras trapp i huset:

De var då som jag verkligen gick från att må hur bra som helst till bara långt ner i helvetet och bara åh, jag hade inte bra kontakt med honom så vi snacka liksom när han var hemma hos oss men de va ju mest genom Fabian och se hur dåligt han mådde de fick ju bara mig till att, han mår inte bra, han mår inte bra liksom och jag kan bli så här nu i efterhand att tänka liksom egentligen kanske inte jag skulle ha mått så dåligt om jag inte hade sett Fabian för jag tror att de e mycket de att jag kände att han mår dåligt jag mår bra, jag kan inte må bra när han mår dåligt. Ne jag kan inte gå runt och va glad och låtsas som att ingenting har hänt när han sitter och är bara helt borta och när jag pratade med honom såg jag hur han va jätte långt bort i tankarna då blev jag ju så här liksom de här går inte, de här går inte han mår inte bra liksom de va mycket de också som påverkade att jag började skära mig att han verkligen va så jätte deppig länge då.

Julia ville verkligen hjälpa sin bror så mycket hon kunde men hon kände själv att det inte räckte till:

Fabian började umgås med sina kompisar och liksom snackade ju mycket med dom och de stöttade ju honom och va ju skit schyssta men asså man märkte på honom att det va nått som saknades, de syntes ju jätte väl och man blev ju liksom att, jag kan inte fylla ut de, den tomheten, de blev ju också att jag mådde dåligt jag kunde inte göra nånting åt det.

Efter händelsen med Anton så var Julia väldigt orolig över sin bror, Fabian började umgås med sina kompisar igen och var ute sent på kvällarna och nätterna vilket gjorde att Julia inte kunde sova för att hon inte visste om det hade hänt Fabian något då det var han som fick skulden för allt som hade hänt:

Han fick ju jätte mycket skit för allting och då blev de ju nästan ännu värre, dels så mådde man ju redan dåligt för de som hade hänt och för att han mådde dåligt och sen blev de ju också att när han var på fester så kunde de komma fram folk, vem som helst kunde komma fram och säga din djävla idiot du har gjort så han har skjutit sig, du har skjutit honom asså anklaga honom att de va han som hade gjort de och då blev de ju bara ännu värre, för då började jag tänka nu e han ute på fest tänk om nån går fram och slår ner honom. Då blev de ju en annan oro också, inte bara för att han mår dåligt utan för att jag var liksom orolig för nånting som kunde hända honom när han va ute på fest, för man visste ju att det fanns de idioterna som gick fram och anklagade, jag kunde sitta en hel kväll och tänka kommer han

hem snart kommer han hem snart, undra var han är nånstans undra vilka han e med undra om de har hänt nått, liksom varför ringer han inte, varför kommer han inte hem. När han va ute kunde jag inte sova på nätterna förens han kom hem. Han kunde komma hem kl 5 på nätterna och jag låg vaken och bara väntade på att höra hur han steg innanför dörren, då kunde jag sova. Annars låg jag liksom bara och klockan ticka och jag tänkte bara kommer han snart undra när han kommer undra om de har hänt nått och ju senar de blev så blev de ju bara ännu värre, nu e klockan så mycket han borde vara hemma nu han borde komma nu asså nästan som en mamma verkligen, nu har de hänt nått nej nu måste jag snart ringa honom, de va ju också skit jobbigt de tog ju asså nästan varenda kraft i hela mig jag orkade ju inte gör nånting jag bara låg ju och tänkte på honom hela tiden så de påverkade ju också skit mycket, kom han inte hem han kanske sov hos en kompis så kunde jag ju ligga vaken tills han kom senar på dagen och de fick ju också bara mig att må sämre och sämre.

Fabian kände av sin systems oro för honom, inte direkt men två tre månader senare. Detta gjorde att han började ringa henne väldigt ofta och meddela vart han befann sig och tala om att han var där och där och när han var på väg hem, Julia tyckte att det var och är en otrolig lättnad för henne eftersom hon kan slappna av i vetskapen om att Fabian mår bra, men än idag så kan hon vara orolig ifall Fabian inte hör av sig.

Julia slutade skära sig när hon var 16 år för att hon kände att hon inte kunde fortsätta på det sättet, hon ville ta tag i sitt liv och nog för att hon har varit nära att skära sig flera gånger så känner hon att nej jag har klarat mig och jag vill inte må dåligt. Hon försöker göra det bästa av situation men tillåter sig samtidigt att må dåligt och bearbeta allt som har hänt på ett annat sätt än att skära sig.

6. Analys

Detta kapitel kommer att analyser resultatet.

6.1 Likheter mellan berättelserna

De tre tjejerna har en hel del gemensamt, dels så har alla skadat sig själva men de har även varit med om en del tragiska händelser i sina liv.

Två av tjejerna har förlorat en person som hade en viktig plats i deras liv, detta var den utlösande faktorn i båda tjejernas liv. Sonja förlorad sin pappa och Julia förlorade en familje vän. Men redan innan de utlösande faktorerna så har alla tre tjejerna en sak gemensamt och det är en splittrad familj. Alla tjejernas föräldrar har genomgått en skilsmässa när tjejerna fortfarande var små eller strax innan tonårsperioden börjar. Detta har påverkat dem på olika sätt, Sonja kommer inte ihåg så mycket av skilsmässan då hon var så pass liten och hon inte visste varför hennes föräldrar skilde sig, men relationen mellan henne och hennes pappa blev väldigt stark när hon kom upp i tonåren. Julia led väldigt mycket av att hennes föräldrar skilde sig och tjtade ständigt på dem att bli tillsammans igen detta kan jämföras med vad Freud skriver i sin bok från 1920 där han anser att trauma kan framkalla ett upprepningstvång, där personen bearbetar traumat genom att upprepa det och försöka finna en lösning på det som inte är löst än. Isabella säger däremot att hon inte påverkades negativt av att hennes föräldrar skilde sig. Men alla tjejerna säger att det påverkade dem på ett eller annat sätt.

Ses det till de traumatiska händelserna i tjejernas liv så har alla mer eller mindre haft minst ett trauma som har varit svårt för dem att bearbeta. I Sonjas liv så var det just bortgången av pappan vilket kan jämföras med *Hål i huden* från Wallroth (2002) där han menar på att övergivanden kan vara ett starkt skäl till att en person börjar skada sig själv. Men när det kommer till Sonja så finns ett annat starkt skäl till att hon började skada sig, som aborten hon gjorde i början av tonåren.

Julias trauma tar sig form av händelsen med hennes bror och hans kompis, det spelar in på flera orsaker som påverkar ett självskadebeteende, dels förlust och övergivande. Förlust över en vän till familjen som stod hennes bror väldigt nära samt ett övergivande från hennes brors sida eftersom han gick in i sig själv och Julia kände att hon behövde ta ett större ansvar för honom vilket enligt Wallroth (2002) påverkar en person starkt.

Isabellas trauma tar sig form genom hennes mammas sjukdom då hon själv inte har kunnat förstå vad som egentligen hände, hennes psyke har inte kunnat bearbeta händelsen än. Hon har inte varit med om en förlust i sin nära omgivning men däremot ett övergivande från

hennes pappas sida då han aldrig var hemma när hon var yngre, vilket även står beskrivit i Wallroth (2002).

Likheterna mellan tjejerna finns men de är inte så många, det alla har gemensamt är förluster eller känslan av övergivanden. Forskarna inom området anser att det vanligaste skälet till att en person börjar skada sig är sexuella övergrepp Cavanaugh (2002), men resultatet visar tydligt på att ingen av tjejerna har varit med om sexuella övergrepp förutom Julia, och övergreppet i sig hänger inte ihop med hennes självskadebeteende då det inträffade efter det att hon slutat skada sig själv.

6.2 Skillnader mellan berättelserna

Skillnaderna mellan tjejerna är de traumatiska händelserna i sig, flera personer i Sonjas nära omgivning dog vilket bidrog att hon skadade sig, samt att hon gjorde en abort, det var de traumatiska händelserna som påverkade enligt henne själv.

Isabella nekar däremot att något har påverkat henne, fast hon vet att något måste ha utlöst beteendet eftersom hon började skada sig, hon kan bara inte sätta fingret på det. Hon menar dock att hon påverkades positivt av skilsmässan och att hennes mammas sjukdom inte hade någon större betydelse när hon skadade sig. Å andra sidan så vet hon till 100 % att det var hennes mammas sjukdom som påverkade henne att fortsätta skada sig. Hon tror däremot att det är relationen till hennes syster som har gjort att hon började.

I Julias fall så las grunden för hennes självskadebeteende redan när hennes föräldrar skildes, hon led mycket under den tiden och kände sig deppig. Även om hon själv menar på att det gick över när hon var nio år, sen inträffade händelsen med Anton vilket gjorde att hon började skada sig, vilken var den utlösande faktorn.

Tjejerna skiljer sig på så sätt genom ålder och händelserna i deras liv.

7. Diskussion

I detta avsnitt kommer jag att diskutera metoden som använts i studien samt resultatet, här kommer även förslag för fortsatt forskning presenteras.

7.1 Metoddiskussion

Jag tycker att metoden som användes i studien var väldigt bra, dels för att jag fick en personlig kontakt med respondenterna och dels för att jag kunde fokusera helt på respondenterna utan att tänka på i vilken ordning som jag måste ställa frågorna då jag använde mig av semistrukturerade intervjuer, genom det blev det mer ett samtal än en ren intervju. Enligt Trost (2005) så uppstår det en speciell kontakt mellan respondenten och intervjuaren och det kan återspeglas till ett djupare samtal än när enkäter används.

Genom att jag använde mig av intervjuer kunde jag även urskilja olikheter och likheter mellan respondenterna till exempel så ville alla gärna ha något att pilla med när de pratade, men jag kunde även urskilja när något var särskilt jobbigt under tiden de berättade om sina liv.

Ett plus var att jag var själv och genomförde intervjuerna vilket kan ha känts lättare för respondenterna då de bara behövde fokusera på en person samt att de inte behövde känna sig lika iakttagna som när det är två intervjuare, detta skriver även Trost (2005) om i sin bok *Kvalitativa Intervjuer*.

Jag har i största möjliga mån försökt skydda respondenterna främst genom att byta namn på allt som kan skapa någon sorts anknytning till personerna, och orter som nämns i berättelserna är antingen omgjorda eller så pass förkortade att det inte går att urskilja vart de ligger mer än någonstans i södra Sverige.

7.2 Resultat diskussion

Resultatet är väldigt mörkt och känsligt men ändå stort och detaljrikt, dels så kom det fram vad som påverkade tjejerna att börja skada sig, vilket var syftet med hela studien. Det var väldigt intressant att intervjua tjejerna för de hade mycket att säga och hade en bra och säker inställning mot att bli intervjuade, de var i ett väldigt utsatt läge men de pratade både om positiva och negativa händelser i sina liv, de tyckte dock att det kändes lite jobbigt med bandspelaren i början men den glömdes snabbt bort under resans gång. Det som förvånade mig var att det som påverkade tjejerna inte finns att härleda från särskilt många forskare inom ämnet, det verkar som om forskare enbart har fokuserat på sexuella övergrepp och inte vad som kan hända när en person växer upp. Enligt mina intervjuer så framgår det tydligt att ingen

av dem har blivit sexuellt utnyttjade vilket har resulterat i ett självskadebeteende förutom Julia, men i hennes fall så hade hon upphört med att skada sig själv vid övergreppet, så jag måste nog hålla med Klonsky et. al från 2007 att sexuella övergrepp inte har med självdestruktivt beteende att göra. Vilket jag nu också har fått bekräftelse om. Men jag har även fått svar på att yttre påverkansfaktorer har en väldigt viktig roll när det kommer till att börja skära sig eller skada sig på diverse sätt. I resultatet framgick det tydligt att deltagarna kände sig mera åsidosatta och bortglömda samt att de erfarit olika trauman under uppväxten, men även sympati och hjälplösheten för att inte kunna finnas där för andra behovanden då oftast familjemedlemmar och närstående. Gruppsytryck har även en väldigt stor del i beteendet, då självförtroendet pendlar till och från, och tjejer mellan 13-14 litar väldigt mycket på vad andra tycker och tänker. Dessa tankar från andra människor kan vara väldigt svåra att hantera. Det är dessa saker som forskarna tycks ha glömt bort helt eller i alla fall lagt minimalt med ansträngning bakom. Detta tycker jag är en stor miss från tidigare forskare inom detta område.

Deltagarnas bakgrundshistorier är livsberättelse, de har alla klarat av de kriterier som Linde beskrev i Skotts bok från 2004 som innebar att ge läsaren en ökad förståelse för personens levnadssätt och varför den har skapat ett visst beteende. Genom livsberättelsen så ger den även berättaren chansen att få en större insikt samt förståelse för deras minnen och tankar, men även om hur världen ser ut ifrån deras synvinkel, samt att läsaren lär känna personen på ett mer personligt sätt genom deras berättelse. De har även alla något att berätta mer än det vardagliga, de lyfter fram de viktiga i deras berättelser men även det allmogliga kommer fram mellan raderna vilket även Skott, C anser vara en livsberättelse i sin bok från 2004.

7.3 Förslag till fortsatt forskning

Ett förslag till fortsatt forskning inom ämnet skulle kunna vara att fördjupa sig inom yttre påverkningsfaktorer, till exempel vad som gör att en person skadar sig själv och då även tydligt påvisa att personen inte måste ha erfarit sexuella övergrepp för att börja skada sig. Grundinformationen om självskadebeteende skulle behöva vara bredare, visserligen är det svårt att kartlägga vilka personer som skär sig, men finns det underlag för att komma till resultatet att alla som skär sig har blivit sexuellt utnyttjade så bör det finnas underlag för att undersöka andra påverkansfaktorer.

8. Referenser

Internet Källor

www.bris.se 090506

http://www.sbu.se/upload/Publikationer/Content0/3/Dialektisk_beteendeterapi_DBT_borderline_personlighetsstorning_200507.pdf 090506

<http://www.socialstyrelsen.se/NR/rdonlyres/EA773DBF-2826-4685-BC49-4A79776BCD23/2875/200412342.pdf> 090506

Vetenskapliga artiklar

Emersson, L. E. (1913). The Case of Miss A: A preliminary report of a psychoanalytic study and treatment of a case of self-mutilation. *Psychoanalytic Review* 1: 41-45

Cavanaugh, R. M. (2002). Self-mutilation as a manifestation of sexual abuse in adolescent girls. *Journal of Pediatric Adolescent Gynecology*, 15, 97–100.

Graff, H. Mallin, R. (1967). The syndrome of the wrist cutter. *The American Journal of Psychiatry*. 124, 36-42

Hydén, L-C. (2007). Vad är en berättelse? Om Narrativ Inriktad Forskning och Forskning om Narrativ. *Linköping's Universitet*

Klonsky David E, Muehlenkamp Jennifer J (2007). Self-Injury: A Research Review for the Practitioner. *Journal of Clinical Psychology: In Session* 63(11), 1045-1056

Knock, M-K. Teper, R. Hollander, M. (2007). Psychological Treatment of Self-Injury Among Adolescents. *Journal of clinical psychology: In Session* 63(11), 1081-1089

Offer, D. Barglow, P. (1960). Adolescent and young adult self-mutilation incidents in a general psychiatric hospital. *Archives of General Psychiatry* 3, 194-204

Prinstein, Mitchell J. (2008). Introduction to the Special Section on Suicide and Nonsuicidal Self-Injury: A Review of Unique Challenges and Important Directions for Self-Injury Science. *Journal of Consulting and Clinical Psychology* 76, 1-8

Socialstyrelsen (2004) Vad vet vi om flickor som skär sig själva

Litteratur

Denscombe M (2007). *The Good Research Guide* New York: Two Penn Plaza.

Freud, S. (1920). *Jenseits des Lustprinzips* Sv. Övers. *Bortom lustprincipen* Stockholm: Natur och Kultur, 1986.

Linde, C (1993). *Life stories, The creation of Coherence* New York: Oxford university press.

Olsson, G (2004). *Depressioner i tonåren – ung trött och ledsen* Stockholm: Förlagshuset Ghotia

Skott, C (2004). *Berättelsens praktik och teori, narrativ forskning i ett hermeneutiskt perspektiv*. Lund: studentlitteratur

Trost, J (2005). *Kvalitativa Intervjuer* Malmö: Holmbergs

Wallroth, P och Åkerlund, S (2002). *Hål I huden* Stockholm: Nordstedts tryckeri